

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindellicorum, 1730

Decisionis XXXIX. Ad Augusti secundum Casum. Argumentum. Quod proponitur, est: An moriente Sacerdote ad Altare post consecratas species, pro quibus recondendis non est locus, neque alius Sacerdos ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

- Præmittendum tertio : Etsi de Jure spectet ad Parochum emere oleum, ut Lampas semper accensa maneat, & ardeat coram Sanctissima Eucharistia per cap. Sanè. De Celebrat. Missar. ubi DD. & notant Genuen. in Praxi cap. 109. n. 13. Belletus de Clerico debitore §. 14. num. 5. & Sperellus decis. 68. num. 16. Id tamen est intelligendum, nisi aliud consuetudo obtinuerit. Innoc. in cap. fin. De his, quæ sunt à major. part. cap. Ripa de Consuet. resp. 2. & Surd. Conf. 62. num. 2. Ideo ubi fabrica habet sufficientes redditus, vel Confraternitas Sanctissimi Sacramenti; & solent earum sumptibus manuteneat Lampadem accensam; Parochi non sunt inquietandi; ubi vero deficiunt redditus fabricæ, & Societatis prædictæ, pendet ab arbitrio Episcopi decernere, quam portionem debeat Parochus contribuere pro Lampade; itaut aliquando ad medietatem expensarum; aliquando, ad tertiam tantum partem ipse Sperellus obligaverit eosdem Parochos, habito respectu ad vires ipsius beneficii, & bona populorum, ut notat in cit. decis. 68. num. 13. & Genuensi ac Bellet. locis citatis, & Barbosa de Parocho cap. 20. n. 30.
- His præmissis, respondendo ad propositum casum, dicendum est; Parochum illum esse reum culpæ mortalis, & mulctandum esse pœna aliqua, saltem pecuniaria, arbitrio Episcopi. Peccat mortaliter, quia cura, & obligatio, ut Lampas semper colluceat coram SS. Sacramento, demandata est ab Ecclesia, non vili ædituo, sed ipsi Parocho, tum in cit. cap. Sanè. De celebrat. Missar. tum in Rituali Rom. De Sacram. Euch. in Rubr. §. 2. ibi: Parochus igitur summum studium in eo ponat, ut tum ipse hoc Venerabile Sacramentum, quæ decet reverentia, debitoque cultu tractet; custodiat, & administret; tum etiam populus sibi commissus religiose colat. Et paulò infra §. 6; Lampades coram eo plures, vel saltem una, die noctuque perpetuò colluceat, curabitque Parochus, ut omnia ad ipsius Sacramenti cultum ordinata, integra, mundaque sint, & conserventur. Igitur, cum negligat hanc curam, & ex hac negligentia resultet gravis irreverentia erga Divinum Sacramentum, ipsumque defraudetur debito cultu; sequitur Parochum committere peccatum mortale.
- Confirmatur ex eo, quia secundum communem Theologorum sententiam, non est licitum celebrare absque lumine, quamvis necesse esset consecrare ad dandum Viaticum moribundo; & si lumen deficeret, incepta Missa ante consecrationem, non esset proseguendum; quia magna fieret irreverentia Sacramento, si consecraretur absque lumine. Ergo etiam in conservatione ejusdem per diem, aut noctem integram absque lumine, offenditur graviter cultus Divinus, consuetudo Ecclesiæ, ac lex Canonica imposita in cit. cap. Sanè. & in Rituali Romano; & sic contrahitur culpa mortalis; ut in puncto tenent Quintanadven. in Singularib. tra. 4. singular. 1. Volpi in Moral. resol. 62. n. 28. & Diana par. 9. tract. 6. resol. 33. Quæ transivit in operis Coordinati tom. 2. tract. 1. resol. 154. cui adstipulantur Gobat in Experim. Theol. tract. 4. n. 373. Bissus in Hierurg. Sacra Verb. Lampades num. 25. & in Verb. Particula num. 45. §. 6. Cafalich. in Tuta conscientia lib. 2. cap. 19. num. 1. Summa Diana Verb. Eucharistia num. 4. Naldus Verb. Parochus num. 16. & Bordonus Var. Resol. part. 1. resol. 20. n. 30.
- Et quoniam ubi culpa est, ibi pœna esse debet.

cap. Romana. in fine de Sent. Excomm. in 6. l. Sancimus. C. de Pœnis. idcirco non potest esse immunis à pœna Parochus prædictus. Quæ autem, & quanta esse debeat pœna, quæ mulctandus erit, cum in jure omnis pœna sit Judici arbitraria. Farinac. in Praxi Crim. quest. 5. num. 8. poterit Episcopus arbitrari secundum majorem, vel minorem negligentiam. In Vist. Pastoralis Josephi Crispini p. 2. §. 2. num. 14. statuta legitur pœna duorum aureorum. At Constitutiones Synodales Patavinæ p. 2. cap. 15. Vers. Quod Sacramentum, ita disponunt: Ante ipsum (Sacramentum Eucharisticum) Lampas accensa semper colluceat. Qui omiserit, prima vice unius aurei pœna mulctetur; secunda binis; tertia quatuor: Si ulterius, gravioribus pœnis.

Tandem, ut omnes Parochi, & Ecclesiarum Rectores solliciti sint in cultu Divino, ex ardentibus Lampadibus resultante, non me piget huc transcribere, quod legitur scriptum à S. Petro Damiano lib. 1. Epist. 20. Quod mihi à Senioribus intimatum est, refero. In Babylonia partibus possessionem Apostolica Sedes habebat, unde tantum balsami redditum per annos singulos capiebat, quod indeficienti fomite sufficeret Lampadi, quæ videlicet ante Altare Beati Apostolorum Principis rutilabat appensa; quam possessionem accepta pecunia Papa distraxit; Canonemque aromatis, quem recipere solebat, amisit. Aliquanto post, cum idem Papa prædicto Sacrosancto Altari quasi devotus assisteret, & oraret; ecce quidam terribilis, & grandævus senex, in cuius etiam facie barbarasum videbatur, elato brachio colaphum sibi vehementer incussit, & ait: Tu extinxisi Lucernam meam ante me, & ego extinguam Lucernam tuam ante Deum; moxque disparuit, ille vero protinus corruit, & paulò post diem clausit extremum. Si talem vindictam lumpsit pro Lampadarum deterioratione Vicarius Christi; qualem summet ipse Christus pro earum totali extinctione?

Ædituus autem, qui ex malitia, idest ut sibi oleum usurperet, relinquit inaccensam Lampadem longo tempore, peccabit mortaliter non solum peccato irreverentiæ in Deum, sed peccato Sacrilegii ob olei usurpationem; est enim Sacrilegium violatio rei sacræ, seu cultui divino destinatæ. S. Thom. 2. 2. q. 99. art. 1. unde dicitur Sacrilegium, quasi Sacrilegium, quia lædit Sacrum. Martius in Theol. Moral. disp. 11. n. 33. & 36. ubi notat, contrahere minorem excommunicationem, à qua non erit absolvendus, nisi facta restitutione Olei malè consumpti.

DECISIONIS XXXIX.

Ad Augusti secundum Casum,

ARGUMENTUM.

Quod proponitur, est: An moriente Sacerdote ad Altare post consecratas species; pro quibus recondendis non est locus, neque alius Sacerdos haberi potest, qui Sacrificium compleat, & illas assumat; an, inquam, Laicus devotus, & jejunos licitè possit utrasque species consecratas propriis manibus sumere, & deglutire?

SUM.

SUMMARIUM.

- 1 Laicus non potest consumere Eucharistiam in Altari, moriente Sacerdote post consecrationem, etsi alii Sacerdotes non reperiantur, juxta opinionem Soti. Contrarium docet Suarez, n. 2.
- 2 Laicus ob solam suam utilitatem non potest sumere species Sanguinis Domini consecratas.
- 3 Laicus potest sumere species consecratas Sanguinis ad impediendam irreverentiam Sacramenti, & num. 4.

SECUNDUS CASUS.

Celebrans Missam Sacerdos improvisa morte perit post Consecrationem. Nullus alius reperiri potest Sacerdos, qui Sacrificium compleat, & consecratas species assumat. Nullum est Ciborium, in quo recondantur. Exstat Laicus, vir pius, & paratus pro communione facienda. Queritur, an ipsi sit licitum sumere easdem consecratas species Corporis & Sanguinis Domini.

DUæ adversantes inter se sunt opiniones circa hunc casum. Una Soti in 4. lib. sent. dist. 13. q. 2. art. 6. §. Circa hoc notandum. ubi ita dicit: Si verò Sacerdotis copia haberi non possit, sciscitatis, utrum Laicus, qui paratus esset ad Communionem, sumere posset consecratas materias? Respondetur, minime id fas esse, quia Sanguinem in primis Laicum sumere nefas est; sed neque Hostiam sumere debet; quia Laico non licet Sacramentum perficere, sed esset Hostia reservanda in Pixide. Quid autem de Calice? nam si servaretur, periculo subjaceret, ne species in acetum corrumperentur. Respondetur potius subeundum esse illud periculum, quam Laico liceat ministrare Calicem: si enim adhibita diligentia, ut Sacerdos alia die perficiat Sacramentum, (melius dixisset Sacrificium) fieri id non potest, & Species corrumperantur, tunc in piscinam sunt proficienda. Hucusque Sotus. Altera est opinio Suarezii De Euch. q. 80. sect. 3. Vers. Sed queret tandem aliquis, ubi proposito casu, & relata Soti opinione, quam valde rigidam, & sine fundamento appellat, subdit: Dico igitur, solum propter usum Sacramenti, & utilitatem suscipientis, nunquam licere Laico sumere Sanguinem Domini absque dispensatione. Et reddit rationem ob generalem prohibitionem Ecclesiæ; deinde ait: At verò si ex parte ipsius Sacramenti occurrat necessitas, ut in prædictis casibus, aut si Calix consecratus venturus sit in manus infidelium, & effundendus, existimo, consumi posse à Laico in absentia Ministri consecrati; tunc enim servare verba legis esset agere contra finem legis; qui est, ne Sanguis effundatur; aut illi fiat irreverentia. Solum ergo cavendum est scandalum, & procurandum, ut maxima reverentia adhibeatur. Ita Suarez. Casus iste reputandus est metaphysicus inter Catholicas Provincias, in quibus nisi ex hypothese dari potest talis absentia aliorum Sacerdotum; siquidem non solum in Italia, sed etiam extra, non sunt ita distant inter se Ecclesiæ, & Parochorum domicilia, ut saltem sequenti die possit eorum unus accedere, & assumere species consecratas à defuncto. Porro considerari posset in facto propositus Casus, vel in confiniis A Catholicorum, seu Infidelium,

vel ubi bellum grassaretur cum exercitibus hæreticorum; quo circa sentio dicendum, quandocumque immineret probabile periculum irreverentiæ erga sanctissimas species Eucharisticas, absque dubio, deficiente Sacerdote, esse reverenter à Laico sumendas, secus autem, si super Altari absque aliquo irreverentiæ periculo, possent retineri; quod esset facile in Catholicis regionibus; accenso lumine coram Altari, & clauso ostio Ecclesiæ, donec veniret Parochus loci, sive alius Sacerdos; & hanc Suarezii opinionem, Sotana rejecta, amplectuntur Gobat in Exper. Theol. tract. 4. n. 26, & 27. Layman. de Euchar. lib. 5. tract. 4. cap. 6. n. 22. in fine. Tambur. De Sacrific. Missæ, lib. 2. cap. 8. §. 1. nu. 3. Francisc. de Lugo De Sacram. lib. 2. cap. 7. q. 7. n. 65. Et Emin. Card. ejusdem cognominis in Responsis Moralib. lib. 1. dub. 10. num. 3. Vasquez, Amicus, & alii, quos allegat, & sequitur Diana part. 5. tract. 3. ref. 34. Et part. 8. tract. 1. resol. 24. num. 12. Quarum prima rehidet in opere Coordinato tom. 2. tract. 2. ref. 98. Altera verò reposita est in tom. 3. tract. 1. resol. 49.

DECISIONIS XL.

Ad Augusti Casum Prudentialem,

ARGUMENTUM.

Agitur de ætate, & capacitate per Parochum attendenda in pueris, & puellis noviter communicandis.

SUMMARIUM.

- 1 Parochi attentius debent in promovendis pueris, & puellis capacibus ad Sanctissimam Eucharistiam suscipiendam.
- 2 Pueris ac etiam infantibus, olim dabatur Sanctissima Eucharistia.
- 3 Fœmelle citius pubescunt, & citius sapiunt, quam pueri.
- 4 Fœmelle sunt propensiores ad devotionem, idcirco citius communicanda, quam pueri.
- 5 Pueris, ac puellis moribundis citius est danda Communio, quam sanis.
- 6 Etas in pueris, & puellis noviter communicandis quanam sit?
- 7 Pueri, & puella admittendi ad communionem, tria debent exhibere, ætatem, intelligentiam, & devotionem.
- 8 Parochi mortaliter peccant, diu differentes Communionem pueris post annum 14. & puellis post annum 12.
- 9 Pueris, & puellis septennis, vel octennis in articulo mortis non est neganda Communio.
- 10 Parochi Patavini annuatim reddunt rationem de pueris, & puellis noviter Communicatis, dando eorum nomina & ætatem.

CASUS PRUDENTIALIS.

Discutitur, quam ætatem, & qua signa capacitatis in pueris, & puellis attendere debeat prudens Parochus, & Confessarius, ut illos, illasve introducat ad sumendam Sanctissimam Eucharistiam.